

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **I. G.**, zastoupeného JUDr. Milanem Kudynem, advokátem, se sídlem Na Příkopech 64, Jičín, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 9. 2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 7. 2012, č. j. 28 Ad 26/2011 - 44,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Milanovi Kudynovi, advokátovi, se sídlem Na Příkopech 64, Jičín, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 968 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Žalobce svou kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 7. 2012, č. j. 28 Ad 26/2011 - 44, jímž krajský soud zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 9. 2011, č. j. X, kterým bylo potvrzeno zamítavé rozhodnutí o žádosti žalobce o přiznání plného invalidního důchodu pro nesplnění zákonných podmínek, neboť z důvodů dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 30 %.

[2] Krajský soud vycházel z posouzení zdravotního stavu žalobce Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Hradci Králové (dále jen „PK MPSV“). PK MPSV

dospěla k závěru, že je žalobce osobou se subnormním intelektem (IQ 89) s jednoduchou osobností s infantilními rysy s poruchami přizpůsobení a s prvky účelovosti, přičemž je při trvalé léčbě neuroleptiky kompenzovaný, nemá subjektivní psychické obtíže ani somatické stesky. Stav byl označen jako hraniční mezi lehkým a středně těžkým postižením osobnosti. Míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanovila PK MPSV na 30 % podle kapitoly V, položky 7, písmena b) přílohy k vyhlášce Ministerstva práce a sociálních věcí č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, v platném znění (dále jen „vyhláška“). Míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti byla stanovena na dolní hranici procentního rozmezí 30 až 45 %, neboť žalobce je v dobrém stavu z důvodu léčby neuroleptiky. Krajský soud i PK MPSV se vypořádali i s tvrzeními žalobce o údajně prodělané mozkové příhodě v roce 1995, ochrnutí levé ruky, křečích v dolních končetinách a bolestech srdce, a to s tím, že provedené neurologické vyšetření neprokázalo žádné abnormality. Krajský soud pak v napadeném rozsudku odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že *„důvodem zániku plné invalidity nemusí být vždy jen zlepšení zdravotního stavu, ale i stabilizace zdravotního stavu, neboť sama stabilizace dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu spojená s adaptací člověka na situaci vyvolanou například zdravotním postižením může vést k obnovení pracovní schopnosti“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2003, č. j. 3 Ads 7/2003 - 42). Krajský soud se v napadeném rozsudku taktéž zabýval důkazním návrhem žalobce, aby byl pro posouzení jeho zdravotního stavu proveden ještě revizní znalecký posudek. Krajský soud tomuto návrhu nevyhověl, neboť podle něj jasný pohled na předmět sporu poskytl již posudek PK MPSV, který krajský soud shledal dostatečně přesvědčivým. Krajský soud pak žalobu zamítl s tím, že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce dle plně přesvědčivého posudku PK MPSV činil 30 %, přičemž zákonná úprava požaduje pro přiznání plného invalidního důchodu pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti nejmeně o 66 %.

[3] Nejvyšší správní soud dále konstatuje ze spisu, že žalobce byl poživitelem plného invalidního důchodu od roku 2000 pro paranoidně depresivní psychózu v sociální remisi s postpsychotickým defektem, a to až do roku 2008, kdy došlo k odnětí důchodu s odůvodněním, že předchozí posouzení nadhodnotila žalobcův zdravotní stav.

[4] V kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) uvedl, že napadá rozsudek krajského soudu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Nezákonnost napadeného rozsudku stěžovatel shledává v tom, že byla nesprávně posouzena jeho invalidita. Vadu řízení před krajským soudem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé pak stěžovatel spatřuje v tom, že jeho zdravotní stav nebyl komplexně a řádně posouzen. Stěžovatel se neztotožňuje se závěry posudku PK MPSV, neboť zdravotní stav je nyní hodnocen jako dobrý, přičemž dříve byl shledán invalidním. Další vadu řízení před krajským soudem pak shledává stěžovatel v tom, že soud nevyhověl jeho požadavku na vypracování revizního znaleckého posudku.

[5] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a v řízení o kasační stížnosti je řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti stěžovatel

uplatňuje námitky z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud pro tyto důvody kasační stížnost shledává přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[6] Rozhodnutí soudu o přiznání invalidního důchodu jako dávky důchodového pojištění se opírá především o odborné lékařské posouzení, jež je v řízení soudním zákonem primárně svěřeno Ministerstvu práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení). Tyto posudkové komise jsou oprávněny jak k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti pojištěnce, tak i k posouzení poklesu jeho schopnosti soustavné výdělečné činnosti a k zaujetí posudkových závěrů o invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Posudkové řízení je tedy specifickou formou správní činnosti (srov. ustanovení § 16a zákona o provádění sociálního zabezpečení), spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. I tyto posudky nicméně hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. a v případě potřeby může zejména uložit též zpracování posudku soudem ustanoveným znalcem z oboru posudkového lékařství. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Posudkový závěr by měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity závisí především. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá v tom, že se komise musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a že své posudkové závěry musí náležitě odůvodnit (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003 - 50, publikovaný pod č. 150/2004 Sb. NSS, ze dne 21. 6. 2007, č. j. 4 Ads 71/2006 - 256, ze dne 3. 8. 2012, č. j. 6 Ads 53/2012 - 39; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[7] Krajský soud proto nepochybil, pokud vycházel ve svém rozhodnutí z posudku PK MPSV, který neopominul žádnou z potíží udávaných stěžovatelem. Výhrady stěžovatele vůči posudku PK MPSV se vztahují pouze k důrazu, který PK MPSV přikládala jeho zdravotním potížím.

[8] Další námitkou poukazoval stěžovatel na to, že došlo k závažné vadě řízení, neboť krajský soud nenechal provést „revizní“ znalecký posudek. Ohledně tzv. opomenutých důkazů odkazuje Nejvyšší správní soud na svou konstantní judikaturu a judikaturu Ústavního soudu - např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 6 As 25/2009 - 193, a ze dne 5. 5. 2010, č. j. 6 Ads 178/2009 - 63, či nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, a ze dne 18. 4. 2001, sp. zn. I. ÚS 549/2000, (nálezy Ústavního soudu ČR jsou dostupné z <http://nalus.usoud.cz>). Nejvyšší správní soud

upozorňuje na to, že stěžovatel nemá právní nárok na to, aby soud provedl veškeré důkazy, které v řízení navrhne. V případě neprovedení navržených důkazů je však soud povinen odůvodnit, proč k jejich provedení nepřistoupil. V posuzovaném případě krajský soud ve svém rozsudku vysvětlil, proč navržený znalecký posudek nebyl v řízení před krajským soudem proveden. Stěžovatel přitom ani v řízení před krajským soudem, ani v kasační stížnosti neuvedl konkrétní výhrady proti provedenému posudku PK MPSV ani žádné konkrétní pochybení, jehož se PK MPSV v jeho případě měla dopustit, pouze nesouhlasil se závěrem posudku, který byl pro něj nevýhodný, a proto se pokoušel o další revizi lékařských závěrů, k nimž prve dospěli lékař OSSZ, lékař ČSSZ i PK MPSV. Nejvyšší správní soud je přesvědčen o tom, že provádění dalšího odborného posouzení zdravotního stavu by bylo v posuzovaném případě nadbytečné, neboť posudek PK MPSV obsahuje dostatečné odborné závěry pro potřeby soudního přezkumu napadeného správního rozhodnutí, a to tím spíše, že se v podstatě shoduje s posudkovým hodnocením zdravotního stavu stěžovatele provedeným v souvislosti s rozhodnutím o odnětí invalidního důchodu v roce 2008. Nejvyšší správní soud tak shodně jako soud krajský dospěl k závěru, že tu nejsou žádné důvody zpochybňovat provedený posudek PK MPSV, který splňuje požadavky celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti.

[9] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že se krajský soud v napadeném rozsudku nedopustil pochybení, pro něž by bylo namíste tento rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované rovněž právo na náhradu nákladů nenáleží, neboť přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění je podle § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovaná, přestože měla ve věci plný úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[10] Stěžovateli byl již pro řízení před krajským soudem ustanoven k ochraně jeho zájmů ve věci zástupce JUDr. Milan Kudyna, advokát, se sídlem Na Příkopěch 64, Jičín (usnesením ze dne 10. 5. 2012, č. j. 28 Ad 26/2011 - 26). Podle § 35 odst. 8 část věty první za středníkem s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta stát. Podle § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení úkonu právní služby náleží ustanovenému zástupci stěžovatele odměna za jeden úkon právní služby (písemné podání ve věci samé, zde konkrétně sepsání kasační stížnosti) ve výši 500 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon, tedy celkem 800 Kč. Ustanovený zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. přiznaná částka nákladů řízení zvyšuje o částku odpovídající této dani, tj. o 21 % z částky 800 Kč, tedy o 168 Kč. Celkově tak Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele částku 968 Kč coby odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. K výplatě této částky Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. března 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu